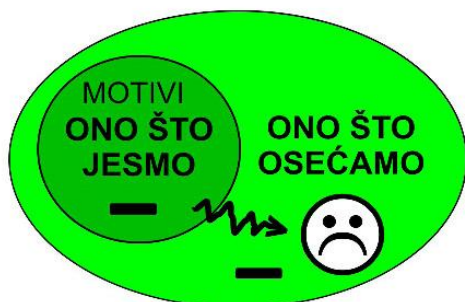

KADA NEVOLJA I DEPRESIJA NIKAKO DA ODU

U ovoj zbirci odgovora na različita pitanja iz sfere čovekove duhovne borbe sa sobom i Bogom, krenuću od najgoreg mogućeg iskustva koje se dešava kada se vernik moli Bogu čiji karakter ne poznaje ispravno i kada na njegove molitve zato odgovaraju demoni, dovodeći ga u takvo obeshrabrenje da on pomišlja da digne ruke od duhovne borbe ili čak da ostane od daljeg života, jer mu se čini da na Nebu nema mesta za njega jer u svom srcu nikako ne uspeva da nađe naklonost ka Bogu, koju je ranije izuzetno snažno osećao.

Iskustvo mnogih vernika je slično iskustvu onih koji brak temelje na osećanju zaljubljenosti, umesto na pravoj ljubavi. Oni ne shvataju da prava nesebična ljubav nije maska za egoizam, već je izraz svakodnevnog razapinjanja svoga Ja i služenja drugome. Sa takvim nerazumevanjem razlike između dobra i zla, oni kreću da zloupotrebljavaju odnos sa Bogom ili odnos sa partnerom radi užitka, ostvarujući u početku predivan zanos osećanja, bilo romantičarskih prema partneru bilo mističnih prema Bogu i umišljaju da su ta blažena osećanja temelj i suština njihovog odnosa.

BESMISAO HEDONIZMA

**UNUTRAŠNJE NEZADOVOLJSTVO
IZBIJA U SFERU OSEĆANJA I ČOVEK
IMA POTREBU DA UGUŠI SVEST O
SVOM UNUTRAŠNJEM STANJU**

**PRIJATNIM OSEĆANJIMA JE SAMO UGUŠENA SVEST
O UNUTRAŠNJEM NEZADOVOLJSTVU, ALI UPRKOS I
NAJUZVIŠENIJIM OSEĆANJIMA, ŽEĐ DUŠE JE OSTALA
NEZADOVOLJENA, ŠTO SE MANIFESTUJE KROZ I
DALJE NEPRESTANU POTREBU DUŠE ZA UŽITKOM**

Samo krivac ima potrebu da stalno oseća da je pravedan

Samo u dubini duše nesrećna osoba ima stalnu potrebu za osećanjem sreće

Taj period opijanja osećanjima, bilo kroz odnos čoveka prema Bogu, bilo kroz zaljubljenost u odnosu sa partnerom, do te mere vremenom nahrani ljudski Ego, da on postane tako veliki i neutoljiv, da ljudska ličnost postane pravi zavisnik od osećanja, da tada i najmanje kvarenje tih osećanja osobu jako ranjava i vodi u stanje depresije.

I kada je čovek postao rob osećanja, kada više ne može bez njih, sotona povlači blažena osećanja pod ovim ili onim izgovorom.

Vernik misli da je kriv zbog nekog formalnog greha na nivou čina u koji je pao pa je zato izgubio Božju naklonost, a zapravo on taj greh nikada ni nije pobedio, već ga je jedno vreme samo sputavao u ispoljavanju.

Umesto da shvati da su sami temelji njegove vere grešni, on sebe optužuje zbog jednog trenutka kada je formalno grešio, misleći da je zato izgubio Božju naklonost.

Isto sotona radi i u bračnom odnosu, kada je teško vratiti se natrag, možda upravo posle rođenja deteta. Sotona tada povlači romantičarska osećanja i osoba pada u krizu, najčešće okrivljujući drugu stranu za gubitak svojih osećanja.

Uskraćena osećanja sotona koristi da osobe navede da padnu u još dublji greh od njihovog sebičnog odnosa prema Bogu i bližnjem, u greh nezahvalnog kukanja i gundanja, pa na kraju možda i samoubistva ili čak ubistva.

Koliko su osećanja bila ranije uzvišena i prijatna sada demoni imaju pravo da izazivaju neprijatna osećanja i da osobu kušaju da padne u greh dublje nego ikada ranije. Ali ona ne mora da padne u greh

dublje, ako prizna da su njeni sebični motivi osujećeni i ako se za njih pokaje.

Pojedine osobe se u tom iskušenju ne kaju već traže novi objekat opijanja koji ih neće razočarati.

Često možemo videti depresivnu osobu kako raznim tehnikama traženja užitka - u zloupotrebi muzike, sporta, novog prijateljstva, hrane, filma, itd, ona pokušava da se opije i uguši svest o svojoj ispraznosti duha.

No, ta osoba može ako hoće iskreno da prizna da je depresivna zato što su negativna osećanja osujetila njenu sebičnost. Ako se pokaje za svoje sebične želje ona će ozdraviti od depresije.

Dokle god ne možemo da trpimo sebe sa neprijatnim osećanjima to je dokaz da smo i dalje sebični, a ako ne možemo da trpimo svest o grešnosti svoje pale prirode, to je dokaz samopravednosti, da se oslanjamo na sebe umesto na Boga i da samim tim što se oslanjamo na sebe, naša grešnost nama vlada, čak i ako svoje grehe ne ispoljavamo u ponašanju.

Dokle god nam je bitno kako se osećamo, to znači da naša žeđ duše u Bogu nije zadovoljena. Ako smo sa

Bogom, nije nam bitno kako se osećamo. Kada je čovek sa Bogom, njega svest o grešnosti drži zalepljenim za Gospoda, a budući da se na sebe ne oslanja, ta grešnost nema nikakvu vlast nad čovekom.

Osobe koje su godinama imale lažno duhovno iskustvo, moraće neki duži period da imaju kao apostol Pavle žalac u meso, da bi naučile da se ne oslanjaju više na sebe i da ne traže u svom srcu ispravne motive za službu Bogu, već da ih traže u samom Bogu verom, bez bavljenja svojim osećanjima. Bavljenje osećanjima je u suštini bavljenje sobom.

Dakle, da bi osoba pobedila svoje Ja i utemeljila odnos sa Bogom na veri (uzdanju u Njega), a ne na osećanjima, Bog će možda dozvoliti da demon još neko vreme muči osobu sa neprijatnim osećanjima, i to će biti prilika da ona sasvim pobedi svoj Ego, da razapne svoje Ja. Ako ne bude naučila da verom u Boga trpi sebe takvu kakva jeste, i bude neprestano zahtevala da je Bog oslobodi od tog iskušenja, ili će otvoreno pohuliti na Boga što ne udovoljava njenoj sebičnosti ili će njena slobodna volja biti ispoštovana i biće prepuštena lažnom duhovnom iskustvu tako što će je demon opsesti i izazvati

prijatna osećanja kojima je toliko težila. Dok se osoba oseća depresivno, treba je naučiti da trpi svoju muku sa poverenjem u Boga i navesti je da se uzda u Boga, da bi bila zadovoljna Njime, a ne sobom. Ovo je primer razgovora sa takvom osobom gde je trebamo odvratiti da od Boga ne traži psihološku utehu i reformu osećanja, već rasterećenje od te sebične potrebe za užitkom i lažnom sigurnošću:

> "Kako se obratiti Isusu za pomoć? Trudim se da budem iskrenog srca kad se molim Bogu ali nešto mi ne da mira!"

Ne treba da čekaš da tvoje srce bude iskreno, jer ono je grešno i to ne može biti. Okreni se ka Gospodu, u Njemu ćeš naći svaki zdravi motiv.

Bog traži iskrenost htenja, a to znači da se mimo svoga srca koje se Bogu odupire, ti svojom voljom osloniš na Gospoda.

Snagu iskrenosti možeš naći samo u Bogu, baveći se Njime kroz molitvu i proučavanje Pisma.

Čitaj Pismo kao da ti ne postojiš. Sebe spomeni, samo kada te Bog bude osvedočio i kada prethodno stekneš poverenje u Njega.

Kada zavapiš Bogu da ti otkrije Sebe, svoj karakter, On će ti se otkriti ako Mu daš prilike i povoda dok čitaš Sveto pismo i razmišljaš o smislu teksta.

Njegova otkrivena ljubav će ti dati snagu pokajanja, a Njegov zakon će te sačuvati od lažnog pokajanja.

"Skupite se i dođite, pristupite svi ... Pogledajte u mene, i spašćete se svi krajevi zemaljski; jer sam ja Bog, i nema drugoga. Slušajte me koji ste uporna srca, koji ste daleko od pravde. Približih pravdu svoju, nije daleko, i spasenje moje neće odocniti." (Isaija 45,20-22; 46,12-13)

Ako se budeš bavio Gospodom, On će moći da se tada bavi tobom i da te dovede do iskrenog vapaja i do iskrenog pokajanja, jer Njegov zakon te osvedočava o potrebu, a ljubav Božja te na pokajanje vodi.

Ali ako se budeš bavio sobom, ometaćeš Boga u nameri da te izbavi. U sebi ćeš naći samo lažne motive pokajanja koji pred Bogom nemaju nikakvu

vrednost. Kajaćeš se iz krivice, ili iz sramote povređene gordosti ili iz tuge ljudskog sentimenta. Takva pokajanja su lažna, i čim prestanu ti poticaji, opet ćeš učiniti greh.

Za takvo pokajanje Pismo kaže da rađa licemerstvo i da je rešenje u promeni motivacije, obraćanjem pažnje na Božju milost:

"Zato reče Gospod: Što se ovaj narod približuje ustima svojim i usnama svojim poštuje me, a srce im stoji daleko od mene, i strah kojim me se boje zapovest je ljudska kojoj su naučeni, zato ću evo još raditi čudesno sa tim narodom, čudesno i divno." (Isaija 29, 13-14)

Osobe koje se kaju iz straha nečiste savesti ili sramote ponižene gordosti, prestaju da se kaju čim osećanje krivice i sramote popusti. Čim shvate da ih Bog voli, oni tu svest o Božjoj ljubavi i milosti uzimaju kao dokaz Božjeg odobravanja i prihvatanja. I umesto tada da krenu da se kaju, oni upravo tada prestaju sa naporima da se sretnu sa Bogom i da se istinski pokaju za svoje grehe. Bog nam otkriva svoju ljubav upravo zato da bi nas doveo do pokajanja, a ne da bi nam pokazao da smo se pokajali i da smo od Boga prihvaćeni:

“Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje vodi?” (Rimljanima 2,4)

A te osobe, kada osete Božju ljubav ili vide neki znak, čudo ili događaj koji otkriva da ih Bog voli, oni kažu: ***"Najzad imam dokaz da me je Bog čuo i prihvatio!"*** I tada prestaju sa naporima da se pokaju i ostaju tako nepokajani, dok jednoga trenutka svoj nepokajan greh ne ispolje, i onda se opet lažno kaju. Dakle, ako zaista zidamo na Hristu, tada svaka svest o Božjoj ljubavi jeste prilika i povod za naše dublje pokajanje, a ako zidamo na sebi i nečistoj savesti, tada svaka svest o Božjoj ljubavi jeste oruđe zloupotrebe i zavaravanja sopstvene savesti da smo navodno sa Bogom i tada sva naša duhovna borba prestaje.

Pored kajanja iz loših motiva srca, drugi uzrok lažnog pokajanja jeste posledica nerazumevanja duha zakona, zbog kojeg se ne kajemo za svoje grehe već samo za njihove manifestacije.

Treba da se pokaješ za sam greh na nivou motiva srca, no većina ljudi se ne kaje za greh srca i zato i posle pokajanja ostaju isti. Oni se kaju za simptome

greha u mislima, osećanjima i postupcima, jer im smetaju posledice greha, a ne i greh sam po sebi. Ljudi ne razumeju duh zakona.

Na primer, tvoj prijatelj će da se pokaje što ti je rekao ružnu reč, ali se ne kaje što je takav. Zato i posle pokajanja ostaje isti čovek, sa istim grehom. Narkoman bezuspešno pokušava da ostavi drogu jer se ne kaje za samu želju za opijanjem, već samo za loš način opijanja.

Sveto pismo otkriva zahtevima svog zakona da je greh sam loš motiv srca, ne samo loše ponašanje ili loše osećanje. Tako Sveti Duh kroz zahteve zakona čini da je tvoj vapaj Bogu iskren, a istina Jevanđelja otkriva Boga dostojnog da spase, da oprost krivicu i da ti da novo srce:

“I sići će na tebe Duh Gospodnji i postaćeš drugi čovek.” (1.Samuilova 10,6)

“Ja ću vas očistiti od svih nečistota vaših i od svih gadnih bogova vaših. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno.” (Jezekilj 36,25-27)

> *Osećam se izgubljen.*

Bilo bi dobro kada bi taj osećaj zadržao da te i dalje drži sačuvanim od oslanjanja na sebe.

Apostol Pavle je imao žalac u meso da nikako ne bi mogao da se osloni na sebe i bude zadovoljan sobom:

**"I da se ne bih poneo za premnoga otkrivenja, dade mi se žalac u meso, anđeo sotonin, da me ćuša da se ne ponosim. Zato triput Gospoda molih da odstupi od mene. I reče mi: Dosta ti je moja blagodat; jer se moja sila u slabosti pokazuje sasvim. Dakle ću se najslade hvaliti svojim slabostima, da se useli u mene sila Hristova. Zato sam dobre volje u slabostima, u ruženju, u nevoljama, u progonjenjima, u tugama za Hrista: jer kad sam slab onda sam silan."
(2.Korinćanima 12,7-10)**

Verovatno je sebe upropastio kada je pristao na kamenovanje Stefana, pa je moralo nešto da ga drži svesnim da nema ništa u sebi dobro, da bi tako tražio spasenje samo u Gospodu.

Apostol Pavle kaže:

"Jer kad sam slab onda sam silan." (2.Korinćanima 12,10)

Ali osoba koja veruje u sebe, kada je slaba jeste u depresiji jer zaista jeste slaba. A ako bi se uzdala u Gospoda, ta slabost bi je držala zalepljenom za Gospoda. Ne bi imala potrebe da kakvim opijatima (duhovna muzika, emotivna bliskost) ugušuje tu svest o sopstvenoj slabosti.

Evo jedan savremen primer sličan apostolu Pavlu:

Pod uticajem pravoslavnog misticizma jedan pravoslavni vernik je stekao krivi dojam da je suština hrišćanstva da ti treba da duboko osetiš i doživiš Boga, da uživaš u osećanjima kojima zapravo zadovoljavaš svoje sebične i samopravedne motive. Takva molitva je greh i drskost pred Bogom jer to znači da ti od Boga tražiš da zadovoljava one grehe za koje treba da se pokaješ. Pokušajem da Boga doživi kroz molitvu, kroz pričest, kroz čitanje Svetog pisma, kroz atmosferu hrama, kroz miris tamjana, itd, on je svo vreme hranio svoj veliki Ego i razvijao prirodnu sebičnost i samopravednost svog srca. On nije čitao Sveto pismo da bi upoznao Boga dostojnog poverenja, već da bi zloupotrebljavajući biblijske

stihove i Božja obećanja budio kod sebe osećanja kojima bi se opijao. I onda je taj čovek toliko istrajavao u toj sebičnoj želji za tim duhovnim opijanjem da ga je Bog na kraju prepustio demonima. Naime, kada mu je jedan monah osenio rukom znak krsta iznad njegovih grudiju, on je osetio kako se blaženstvo spustilo u njegovo telo i dušu. Dobio je predivna osećanja kojima je težio. Mislio je da se na njega izlio Sveti Duh, a zapravo opseo ga je demon i izazvao mu željena osećanja, isto kao što opседа mnoge zaljubljene osobe ili kao što daje predivne emocije nekome ko se bavi meditacijama ili moli kakvom lažnom bogu. Ali ubrzo je sotona sasvim zagospodario tim mladićem i on je umesto prijatnih osećanja počeo da iz sebe oseća duboku depresiju i da ima prisilne misli koje su ga između ostalog navodile i na samoubistvo. Tako da on kada sada pogleda na sebe, on oseća mrak svoje duše i uticaj demona. To je lek za njegovu dušu da sada konačno nauči da živi verom u Boga, da živi ispravno uzdanjem u Njega, a da pri tome uopšte ne pita svoje Ja kako se oseća niti da traži snagu ljubavi više u sebi, već da živi verom (uzdanjem i oslanjanjem) u Boga. Tako on biva sačuvan od oslanjanja na sebe i zadovoljavanja svog Ega, jer ako bi se okrenuo ka sebi video bi demonsku silu i ako bi zadovoljavao sebe, udovoljavao bi željama demona.

Ako nauči da živi ispravno kroz duži vremenski period, od više meseci ili čak godina, skršiće autoritet velikog Ega koji je formirao dok je tražio iskustvo ugađanja svom Egu. Kada mu autoritet velikog Ja postane nikakav, Bog će moći da ga oslobodi od demona jer su ispunili svoju svrhu. Dokle god mi pitamo sebe da li nam se radi ovo ili ono, ili ako pitamo sebe da li možemo ovo ili ono, mi nismo nikakvi vernici u Boga jer sledimo svoje Ja. Vernik u Boga polazi od toga šta Bog želi, šta mu razum govori da je ispravno, a ne pita sebe samog šta se njemu radi ili ne radi.

> "Ja ne mogu! Ja nisam apostol Jovan koji je uspeo da od "sina groma", kako su ga ranije zbog gnevljivosti zvali, postane apostol ljubavi. Ja nisam iz te priče. Ja ne mogu da se promenim!"

A da li Bog može?

I da li Bog hoće?

Bog može i hoće da ti pomogne, ali ti polaziš od sebe umesto od Boga.

Ko zaista veruje u Boga, on se uzda u Boga, a ne oslanja se na sebe, tako da sebe ne ograničava time

kakav je on sam, već razgraničava time kakav je Bog u koga on veruje i u koga se uzda.

Ali, ti svoje Ja stavljaš na presto svog srca, umesto da Boga staviš na presto srca i da uzdanjem u Njega kreneš da činiš što je pravo. I prirodno, vera u sebe rezultuje obeshrabrenjem.

Sve vreme, koliko te poznajem, baviš se sobom, a ne Bogom.

Ti ne postavljaš pitanje da li Bog može i hoće da ti pomogne i zato nemaš potrebu da se baviš Njegovim karakterom za vreme molitve i proučavanja Pisma. Taj vapaj za Bogom treba da bude voljni akt tvoje volje mimo tvoje prirode, ne čekaj da ga osetiš iz sebe. Ne čekaj da tvoje Ja poželi Boga.

Bog se izabira htenjem mimo svog grešnog srca i u samom Bogu se nalazi snaga izbora za Njega.

Tvoji pristupi proučavanju Svetog pisma i molitvi su u temelju pogrešni i zato posle proučavanja Pisma i molitve često padaš u veću krizu nego pre molitve jer ti se baviš Bogom, ne da bi mu poverovao i uzdao se u Njega, već da bi Njime pobuđivao motive sopstvenog samopravednog srca na revnost, a to je

pobuđivanje fanatizma i hranjenje sopstvenog velikog Ega.

Ti čekaš da Bog u tebi pobudi ispravne motive na revnost za Njega, umesto da odustaneš od sopstvene pravednosti i shvatiš pravi smisao reči Pisma **"I pravda je njihova od mene, veli Gospod." (Isaija 54,17) "U Njegove dane spašće se Juda, i Izrailj će stanovati u miru, i ovo mu je ime kojim će se zvati: Gospod pravda naša." (Jeremija 23,6).**

Umesto da od Boga prihvatiš Njegovu pravednost, ti stalno gledaš u svoje srce i čekaš da sa nekom svojom pravdom izađeš pred Boga. I kada osetiš neki zanos osećanja ili pritisak savesti koji te tera na ispravno ponašanje, ti misliš da to Bog radi kroz tebe. Ali čim taj izazvani fanatizam krivice, sentimenta i sramote nestane, opet ćeš ispoljiti svoju grešnost koju si u međuvremenu samo sputao u svom ispoljavanju.

Zdrava snaga pokajanja se može naći samo u Bogu, i to verom, nikako u sopstvenom srcu, nikako ne bavljenjem svojim doživljajima i osećanjima već u bavljenju time kakav je Bog sam po sebi. Probaj da čitaš Sveto pismo i da se moliš bez unošenja svoga Ja i bez bavljenja sobom, sve dok te sam Bog ne osvedoči o grešnost i ne pozove da se uzdaš u Njega i

primiš od Njega ponuđen dar pravednosti. Ti ne veruješ Bogu da uslišava tvoje molitve jer se ni ne baviš Njime da bi mu verovao, već se sve vreme baviš sobom, pokušavajući da u svom srcu iskopaš pravednost koju ti Bog nikada nije obećao da ćeš je naći u sebi. Traženje pravednosti u sebi prirodno rezultuje razočaranošću u sebe, jer je tražiš tamo gde se ne može naći i gde možeš naći samo varljive impulse fanatizma.

Pogledaj šta nam otkriva biblijski primer kada su jednom Izrailjci isto kao i ti, zbog svojih greha bili razočarani do suza. Gorko su plakali slušajući zahteve zakona koji su prekršili i otkrivenja Božjeg starateljstva koja su dotle nezahvalno prezirali. Potom sveštenici **"rekoše svemu narodu: Ovaj je dan svet Gospodu Bogu našem; ne tužite ni plačite. Jer plakaše sav narod slušajući šta govori zakon. I reče im: idite i jedite pretilo i pijte slatko i šaljite delove onima koji nemaju ništa zgotovljeno, jer je ovaj dan svet Gospodu našem. Zato ne budite žalosni, jer je radost Gospodnja vaša sila" (Nemija 8,9-10).**

Da je narod, postavši svestan svoje realne krivice, nastavio da se prepušta tuzi i osećanju krivice, njegova odluka o pokajanju bi bila iznuđena i

licemerna. Čim bi to osećanje kasnije popustilo, oni bi ponovo pali u greh. A ovako, ljubav i zahvalnost prema Bogu i bližnjem postaju snaga koja ih večito čuva od greha. Iako je realno da čovek oseća svoju krivicu kada je postane svestan, ona sama ne sme da bude pokretačka snaga za pokajanje, jer će proizvesti jedino potiskivanje greha u podsvest i licemerstvo. Snaga pokajanja sme da bude jedino prava nesebična ljubav, do koje dolazimo kroz pravilno poznanje Boga. U pomenutom primeru Jevreji nisu smeli zadržati ni tugu ni strah kao motive pokajanja, i zato je podizanje njihovih misli sa bavljenja samim sobom i njihovim gresima na Božju ljubav i milost bila jedina zdrava snaga njihovog pokajanja. Shvativši radosnu poruku sveštenika **"otide sav narod da jede i pije i da šalje delove, i veseliše se veoma što razumeše reči koje im se kazaše"** (Nemija 8,12).

Tako i ti, budi zadovoljan Bogom koji ti iz ljubavi nudi milost i spasenje, rasterećen od pokušaja da budeš zadovoljan samim sobom, **"jer je On mir naš"** (Efescima 2,14).

Postoji još jedan razlog neuspeha u pobedi nad grehom a to je nerazumevanje duha Božjeg zakona, da on ukorava grešne motive srca, a ne samo

simptome greha u mislima, osećanjima i postupcima. Na žalost, većina ljudi se uopšte ne kaje za svoje grehe već samo za spoljne manifestacije greha. Ne razumemo duh zakona da on ukorava grešne motive srca pa vodimo bobu na pogrešnom planu da spolja izgledamo kao okrećeni grobovi, dok u srcu greh ostaje. Uzrok je što imamo površne moralne zahteve (ljudske zapovesti) koji ukoravaju samo loše misli, osećanja i postupke. Ja ću se tada pokajati što sam ti rekao ružnu reč, ali se ne kajem što sam takav. Ne vidim problem u svom duhu već samo u svojoj samokontroli. Drugim rečima, kajem se što nisam bio bolji licemer. Narkoman ostavio drogu, ali se sada opija muzikom, emocijama bliskosti sa drugim ljudima i mističnim osećanjima prema Bogu, jer nije shvatio da je želja greh, već misli da je problem samo način. Bez te svetlosti mi ne umemo da se pokajemo za svoje grehe jer ih nismo ni svesni. Rešenje je, dakle, u pravilnim poimanju zahteva Božjeg zakona, u razumevanju duha zakona koji ukorava loše motive srca i tako nas čini svesnim potrebe za Bogom. Samo kada je kroz zakon osvedočen da ništa dobro u sebi nema, čovek će iskreno zavapiti Bogu: "Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni." (Psalam 51,10) Tada će ga Bog čuti i on će imati sledeće iskustvo: "I sići će na tebe Duh Gospodnji i postaćeš drugi čovek." (1.Sam.10,6) "Ja ću vas očistiti od svih

nečistota vaših i od svih gadnih bogova vaših. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete." (Jez.36,25-27)

> Zašto je Bog dozvolio da me snađu tolike nevolje u životu? Pa ja nisam zla osoba!

Da bismo postali svesni stvarnih motiva naših srca, i dublju potrebu za sopstvenom reformom, Bog dozvoljava nevolje koje će našu kuću sazidanu na pesku ljudske pravednosti da razruše i tako nam pomoći da zidamo na Steni, na temeljima Hristove pravednosti:

"Ja koje ljubim one i karam i poučavam; postaraj se dakle, i pokaj se." (Otkrivenje 3,19) Nadahnut pisac objašnjava:

"U svom providenju Gospod dovodi ljude u položaj gde mogu da se provere njihove moralne snage i otkriju pobude kojima se oni rukovode u svom radu kako bi ono što je dobro u njima mogli da učine još boljim, a ono što nije dobro da odbace. Bog želi da se Njegove sluge upoznaju sa

pokretačkim mehanizmom morala u svom srcu. Da bi to postigao, On dozvoljava da često prolaze kroz oganj teških iskušenja, ali ne da u toj vatri izgore, nego da se očiste. ... Ako ne možemo da izdržimo to proveravanje, šta će biti s nama u vreme nevolje? Ako svaki uspeh ili patnja u životu otkrivaju pritvorstvo, oholost ili sebičnost koji se kriju u našem srcu, šta će biti s nama kad Bog bude ognjem kušao svako ljudsko delo i otkrivao tajne svakog srca? Oni koji poseduju istinske vrline nikad se ne plaše proveravanja. Ako nerado prihvatamo da nas Gospod proverava, znači da je naše duhovno stanje veoma ozbiljno." (4T 43)

"Bog šalje probe da bi se pokazalo ko će verno doleteti iskušenjima. On sve ljude dovodi u težak položaj da bi video da li će se osloniti na silu koja je van i iznad njih samih. Svi imaju prikrivene crte karaktera koje će kroz patnju izaći na videlo. Bog dozvoljava da oni koji su samopouzdana budu bolno kušani kako bi uvideli svoju bespomoćnost." (7T, 211)

"Mi moramo savladati nasu gordost, sebičnost, rđave strasti i zadovoljstva ovoga sveta. Zbog toga nam Bog upućuje patnje da bi nas iskušao i

isprobao i da bi nam pokazao da te rđave osobine postoje u našem karakteru." (3T, 115)

"Bog rešeta svoj narod, proveravajući namere i pobude pojedinaca. Mnogi će se pokazati kao pleva, a ne kao pšenica - pošto u njima nema nikakve vrednosti." (4T 24)

"Njemu je poznata svaka sebična pobuda, i dopušta da se pojave prilike u kojima će pripadnici Njegovog naroda pokazati šta im je u srcu." (1T 115)

"Apostol naglašava da nas na davanje treba da pokreću više pobude, a ne samo ljudsko saosećanje." (3T 196)

"On može da se razmeće velikom darežljivošću, ali ako se pri tom rukovodi drugim pobudama, a ne pravom ljubavlju, on može i sve svoje imanje da razdeli siromašnima a da ipak ne zasluži Božje odobravanje. U svojoj revnosti on može stići čak i do mučeničke smrti; ali ako mu nedostaje zlato ljubavi, Bog će ga smatrati obmanutim zanesenjacom ili slavoљjubivim licemerom." (5T 83)

"Pazite da se ne povodite za svojim pobudama nazivajući to Svetim Duhom. Nekima preti opasnost u tom pogledu." (8T 138)

"U očima Božjim nije toliko značajna veličina rezultata koje ostvarujemo, koliko naše pobude. On više ceni dobrotu i vernost, nego veličinu ostvarenog dela." (2T 212)

"Naročito je važno voditi računa o pobudama koje pokreću na određene postupke. O postupcima u životu ne treba suditi po tome kako oni izgledaju, nego prema pobudama koje počinioća pokreću na određeni postupak." (3T 257)

"Pri pažljivom proučavanju pokazaće se da mnogi postupci koji važe kao dobra dela, čak kao dobročinstvo, proističu iz rđavih pobuda." (4T 212)

> Molim se, ali mi nedostaje onaj osećaj Boga koji sam ranije imao. Nešto se slomilo u meni.

Hvala Bogu da je nestala ta lažna vera, utemeljena na oslanjanju na sebe i svoja osećanja. Sada ti preostaje da se baviš Bogom, a ne svojim osećanjima; da se

baviš Bogom i Njegovim karakterom da bi Ga poznao kao dostojnog poverenja. Ako se ne baviš Njime, već sobom i svojim osećanjima, padaćeš u sve dublju depresiju. Spasenje je u Gospodu. Ime će mu biti pravda naša, a to znači da je ON naša pravda, a ne to kako se osećamo ili kako smo mi sami.

Očekuje te, dakle, snažan i neprestan napor volje da misli uzdižeš na silu ka Gospodu i da se na silu baviš Njime, da bi tako kroz neprestano poznanje Boga bio u poziciji da On može da se bavi tobom i da ti pomogne.

A ako se budeš bavio sobom, omešćeš Boga u bavljenju tobom.

Bog je svet i ispravno poznanje Boga kroz ispravno razumevanje duha zakona treba da te stalno ukorava i obeshrabruje kad god pogledaš na sebe, da ne bi tražio spasenje u sebi. Tvoje veliko Ja treba stalno da bude ukoreno zakonom i to je jedini način da tvoja ličnost bude sačuvana od ropstva velikom Egu. Zapazi ova upozorenja:

"Međutim, njihovo »ja« je tako veliko da ne mogu da vide ništa drugo." (EGW, DA 584.1)

**"Ne dopustite svome ja da zauzme velike
razmere da se ne bi ukaljao čitav čovek." (EGW,
Lt 91, 1899)**

**"Samo kad se ponize pred Bogom, ne ističući
svoje ja, sluge Božje mogu da unaprede Njegovo
delo." (EGW, Lt 201, 1899)**

**"Ja je vrhovno u mnogim srcima." (EGW, YRP
290.2)**

**"Ja je ispreplitano u svemu što rade ili govore."
(EGW, CW 99.2)**

**"Među onima koji će iskusiti gorko razočaranje
na dan konačnog suda, biće neki koji su spolja
bili religiozni i naizgled vodili hrišćanski život.
Ipak, „ja” je upleteno u sve što rade. Ponose se
svojom moralnošću, svojim uticajem, svojom
mogućnošću da se nalaze na višem položaju od
drugih i svojim poznavanjem istine jer misle da
će time zadobiti Hristovo odobravanje.
„Gospode”, oni će govoriti, „mi jedosmo pred
tobom i pismo, i po ulicama našim učio si.” (Luka
13,26)**

„Nismo li u ime tvoje prorokovali, i tvojim imenom đavole izgonili, i tvojim imenom čudesa mnoga tvorili?“ (Matej 7,22).“ (EGW, Lt 91, 1904)

"Ne oklevajte, već pažljivo istražujte svoja srca i svakodnevno umirite svome ja." (EGW, 3T 336, 1873)

"Naše ja mora se raspinjati, ne tu i tamo već svakodnevno, a fizičko, mentalno i duhovno mora se potčiniti volji Božjoj. Slava Božja, savršenstvo hrišćanskog karaktera, moraju biti cilj, svrha našeg života." (EGW, Lt 25, 1882)

"Ljubav prema našem Ja je ono što razara mir. Sve dok je naše ja živo, uvek smo spremni da ga branimo od poniženja i uvrede; ali kad smo mrtvi, i naš život sakriven sa Hristom u Bogu, zanemarivanje i omalovažavanje nećemo primati k srcu." (EGW, MB 16, 1896)

"Ako svetlost ne sija sve jače i jače, ona će potamneti i ugasiti se u mraku. Tada će svako naše delo biti pomešano i uprljano sa Ja. Bog ga neće prihvatiti." (EGW, DG 136.3)

"Ja ne sme postati gospodar." (EGW, CE 24)

**"Ja, ja, ja je bio njihov bog, njihovo alfa i omega."
(EGW, CS 141.2)**

"Doći će iskušenja da se Ja utka u sve što se čini, ali delo će biti osujećeno ako se to uradi, jer će to dovesti do stvaranja suvih, dugih primedbi koje neće uspeti da zainteresuju ili da donesu koristi umovima dece." (EGW, CSW 121.2)

**"Naša najveća borba je sa neposvećenim ja."
(EGW, CS 21.3)**

"Mi ćemo imati tako veliku meru Isusovog Duha da "ja" neće imati upliva ni u čemu što možemo učiniti ili reći." (EGW, CV 80.2)

Dakle, predstoji ti teška duhovna borba, muka Jakovljeva, gde neprestano moraš da imaš iskustvo da prevariš svoje srce da bi izabirao Boga.

"Bori se u borbi vere, muči se za večni život na koji si i pozvan." (1.Timotiju 6,12)

"I tražićete me, i naći ćete me, kad me potražite svim srcem svojim." (Jeremija 29,13)

Šta to znači boriti se sa Bogom? To znači mimo protivljenja svoje grešne prirode, nečiste savesti, pomračenog uma i ograničavajućih okolnosti, uzdati se u Boga da će zato što je ljubav, ispuniti ono što je obećao. To znači, svojim htenjem, mimo svoje prirode, izabrati Boga i poverenjem u Njegovu obećanu intervenciju i ponuđenu silu živeti po Njegovoj volji.

"Moramo svim srcem da se predamo Bogu da bi nastupila promena koja će učiniti da postanemo slični Bogu. ... Borba sa samim sobom je najveća borba koja se ikada vodila. Odricanje od samoga sebe, potčinjavanje Božjoj volji celokupnog svog bića, iziskuje teške napore; čovek se mora poniziti pred Bogom da bi se nanovo rodio u svetosti." (EGW, P. H. 30)

"Onaj koji nije voljan da se odrekne samoga sebe, da se ponizi pred Bogom i da se dugo i ozbiljno moli za Njegov blagoslov, neće ga primiti. Boriti se sa Bogom; kako malo njih znaju šta je to! Kako je malo duša stajalo pred Bogom sa silnom čežnjom ulažući do krajnosti sve snage svoga bića! Kada talasi očajanja, koje nijedan jezik ne može da opiše, preplavljaju onoga koji se moli, kako se malo njih sa nepokolebljivom

verom čvrsto drži Božjih obećanja!" (EGW, GC 621.2)

Poenta zdravog duhovnog iskustva nije da nađemo sebe u veri, već da se odrekujemo sebe i tako rasteretimo:

**"Svaki dan umirem, tako mi, braćo, vaše slave, koju imam u Hristu Isusu Gospodu našem."
(1.Korinćanima 15,31)**

"Usmrtite, dakle, ono što je u vašem tijelu zemaljsko:" (Kološanima 3,5)

"Tada Isus reče učenicima svojim: Ako ko hoće za mnom ići, neka se odrekne sebe, i uzme krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće svoju dušu da sačuva, izgubiće je; a ako ko izgubi dušu svoju mene radi, naći će je." (Matej 16,24-25)

"Ako li te ruka tvoja ili noga tvoja sablažnjava, odseci je i baci od sebe: bolje ti je ući u život hrom ili kljast, nego li s dve ruke i dve noge da te bace u oganj večni. I ako te oko tvoje sablažnjava, izvadi ga i baci od sebe: bolje ti je s jednim okom u život ući, nego s dva oka da te bace u pakao ognjeni." (Matej 18,8-9)

"Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Jer koji umre oprostí se od greha." (Rimljanima 6,6-7)

"Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo." (Rimljanima 12,1)

> *"Imam utisak da Bog ne čuje moje molitve"*

Postoje dve mogućnosti. Ili ti za vreme molitve ne razgovaraš sa Bogom, već sa sobom, pa čekaš da ti tvoje srce govori i to proglašavaš Božjim glasom. Ili si svojim nepokajanjem u sukobu sa Bogom, pa sam Bog ne želi ništa da ti odgovori, dok ne zaživiš po svetlosti koja ti je već otkrivena. Ako od Boga tražiš da zadovolji tvoje grešne želje, onda posebno zatvaraš vrata svog srca Bogu, jer to znači da prezireš onu elementarnu svetlost kojom Bog i ateiste osvedočava u svakodnevnim iskušenjima pozivajući ih da se grehu odupru. Rešenje je u dubokom preispitivanju predstave o Božjem karakteru i u življenju po svetlosti koja te je već obasjala.

> "Da napomenem da skoro svaki dan osećam veliki strah, nestrpljivost, bijes, znači sve one najružnije emocije pomiješane zajedno; kad želim da se molim osjećam sramotu i veliku licemernost u sebi dok se obraćam Bogu. Želio bih da se toga riješim i da se promijenim. Često kad pokušam da se molim osjećam da me Gospod ne sluša i veliku nestrpljivost dok se molim, kao da mi teško pada što to činim umjesto sa radošću da se molim i ne znam kako to da promijenim!"

A što ti pitaš sebe i svoja osećanja da li te Gospod čuje ili ne?

Da li se ti moliš sebi ili Bogu?

Ako veruješ u Boga, onda veruj i osloni se na Njega, veruj Mu jer je obećao da će te uslišiti. Ali uslišenje je uslovljeno tvojim izborom Boga, uzdanjem u Njega, pokoravanjem volje Njemu. Da bi mogao Bogu više da veruješ nego sebi, moraš se baviti Isusom, i više verovati u Njegovu reč, nego u svoja osećanja.

Podigni pogled sa sebe ka Gospodu.

"Al kako da živim u svijetu kad nigdje ne pripadam, nigdje se ne uklapam; nemoguće, kao da je jedino rješenje da me nema, tako nekako i bude!"

Pa to je potreba pale ljudske prirode da traži utehu i spasenje u osećanju identiteta, pripadnosti, voljenosti, itd. Te potrebe su neutoljive.

Nepoznavanje Boga kome se ljudi mole, Njegovog uzvišenog karaktera, često rezultuje da Mu ljudi u molitvi prilaze iz sebične potrebe za užitkom ili iz samopravednih motiva, želeći da zadovolje one iste grešne želje koje vladaju i nevernicima, ali sada uz Božje odobravanje i pomoć. Na takve sebične molitve često odgovara sam sotona, dajući takvim vernicima predivna osećanja kojima oni zadovoljavaju grešne potrebe svog srca za užitkom i samopravedne potrebe sopstvene nečiste savesti za osećanjem sopstvene ispravnosti ili možda sujetne potrebe za osećanjem sopstvene moralne vrednosti.

> "Ne znam kako, toliko sam duhovno mrtav, jednim dijelom toliko želim da vjerujem. osjećam se toliko blokiranim da to ne mogu objasniti."

Spasenje nije u tebi, tako da nije važno kakav si ti i kako se osećaš, već kakav je Onaj u koga veruješ.

“Čim čovek počne da razmišlja o svojim osećanjima, nalazi se na opasnom terenu. Ako se oseća radosno, ubeđen je da je u dobrom stanju; ali kada dođe promena, kao što sigurno dolazi, on će prirodno biti naveden da sumnja da ga je Bog prihvatio. Nije mudro da gledate na emocije, niti da pokušavate da merite svoju duhovnost svojim emocijama. Ne bavite se sobom; odvratite pogled od sebe ka Isusu... Sotona će biti brz da ukaže pokajničkoj duši na teškoće i stvari koje će oslabiti veru i uništiti hrabrost. On ima mnogostruka iskušenja koja može poslati da opsedaju um, jedno za drugim; ali hrišćanin ne sme proučavati svoje emocije i davati oduška svojim osećanjima, inače će se uskoro sresti sa nezvanim gostom – sumnjom – i biti uhvaćen u zbunjenosti i očajanju. Otarasite se sugestija neprijatelja razmišljajući o neopisivoj dubini ljubavi vašeg Spasitelja.” (EGW, ST December 3. 1894)

"Velika je nesreća biti hronični sumnjalica, zadržavajući oči i misli na sebi. Dok posmatraš sebe, dok su sve tvoje misli i razgovori o "Ja", ti

ne možeš da očekuješ da se usaglasiš sa Hristovim obličjem. "Ja" nije tvoj spasitelj... Ti nemaš iskupiteljskih osobina u sebi. "Ja" je vrlo trošan brodić na koji možeš ukrcati svoju veru. Čim se u njega pouzdaš, on će potonuti.

Čamac za spasavanje, ka čamcu za spasavanje! On je tvoja jedina sigurnost. Isus je Kapetan tog čamca, i On nikad nije izgubio nijednog putnika. Obeshrabrene sumnjalice, kako možete očekivati da vam srce zrači ljubavlju Hristovom? Kako možete očekivati da Njegova radost ostane u vama i vaša se radost ispuni dok razmišljate i hranite se svojim vlastitim nesavršenim karakterima?" (EGW, Lt 11, 1897, par.21)

> "Kao da mi teško pada što to činim umjesto sa radošću da se molim i ne znam kako to da promijenim!"

Pa uvek će u određenoj meri da ti pada teško da izabiraš Boga, inače Bog ne bi mogao da ceni tvoj izbor, ako bi tvoja molitva bila laka i bez traume.

Nemoj da pitaš sebe da li ti se moli i čita Pismo, pa ti neće biti teško da se moliš i da čitaš Pismo. No, tvoje Ja će svaki put u izvesnoj meri da vaskrsava i da se

buni kad god dođe nova svetlost koja zahteva da sebe danas razapneš. A sada, dok traju početničke probe, trajaće jedno vreme prava noćna mora u tvom pokušaju da se izmiriš sa Bogom. Pre vremena blagoslova sledi vreme kušanja i probe.

Mi smo prirodno u neprijateljstvu sa Bogom. Vrlo je razmaženo tražiti da ti molitva bude laka, to je kao kada bi tražio od Boga da te oslobodi lične odgovornosti i da učini da budeš biljka ili da budeš zombi. Ali ako izdržiš molitvu do kraja, dobićeš blagoslov, mir koji prevazilazi svaki razum.

Ali sada to ne možeš odmah da očekuješ jer ne bi bilo pravedno. Moraš Boga učiniti važnijim od prijatnosti sopstvenih osećanja.

Taj užas u tebi treba da te nauči da se na sebe ne oslanjaš. Dokle god se oslanjaš na sebe, ti ćeš biti traumiran sobom. Ti treba da budeš zadovoljan Bogom, a ne sobom. Ako se uzdaš u Boga i budeš zadovoljan Njegovom milošću i naučiš da trpiš sebe takvog da ti to ne smeta, i da živiš ispravno jer se uzdaš u Boga uprkos svom užasu, onda si pobedio samopravednost i Bog će imati prava da ti da mir koji prevazilazi svaki razum. Shvati da sotona tebe optužuje da ti tražiš Boga zbog sopstvene

samopravednosti i sebičnosti, iz interesa, da se ne bi loše osećao, a ne iz ljubavi. Zato moraš pokazati da ti je Bog važniji od sopstvenog samozadovoljstva. Ko ne bi čeznuo da se lepo oseća? U tome nema ništa plemenito, tome teži svako telesno srce. Ti treba da sahraniš svoje veliko Ja, koje zbog gordosti ne može da trpi poniženje i koje zbog sebičnosti ne može da trpi neprijatna osećanja.

Treba Boga da uzdigneš iznad svega i onda će te Bog uslišiti. Budi zadovoljan Bogom kao carinik kada je izašao iz hrama posle svoje molitve iz Isusovog primera. I farisej i carinik su izašli zadovoljni, ali dok je farisej izašao zadovoljan sobom, carinik je izašao zadovoljan Bogom. Farisej je bio zadovoljan sobom i sopstvenim karakterom, a carinik je bio zadovoljan karakterom Boga koji ga je uslišio. Nemoj biti farisej koji iz gordosti i krivice želi da bude zadovoljan sobom i sopstvenom pravednošću, dok svoj greh ne odbacuje jer ga ne priznaje, već budi kao carinik, koji se pokajao i zato bio zadovoljan Bogom koji ga ljubi i uslišava, i ništa mu drugo nije bilo potrebno. A onda opet verujemo da mu je sve drugo Bog dodao, zato što mu nije bilo važnije od zajednice i mira sa Bogom.

"Videla sam neke kako se s jakom verom i vikom i puni straha bore s Bogom. Njihova lica su bila bleđa i na njima se videla velika uznemirenost koja je odavala njihovu unutrašnju borbu. Odlučnost i velika ozbiljnost videla se na njihovim licima, a krupne kapi znoja padale su s njihovih čela. S vremena na vreme Božje odobravanje rasvetlilo bi njihova lica, ali bi se uskoro povratio isti izraz ozbiljnosti, svečanosti i nemira. (Joil 2,15-17; Jakov 4,7-10; Sof.2,1-3) Zli anđeli su ih okruživali i obavijali tamom, da bi im onemogućili pogled na Isusa i primorali ih da gledaju u tamu... Oni su bili sigurni sve dotle dok su svoje poglede upirali gore. Božji anđeli su bdeli nad njima i kad bi otrovna atmosfera okružila uplašene duše, nebeski anđeli bi počeli obletati oko njih i svojim krilima razgoniti gustu tamu. Dok su Božja deca neprestano i ozbiljno vapila za pomoć, s vremena na vreme spustio bi se na njih zračak Isusove svetlosti, da ohrabri njihova srca i rasvetli im lica.

Videla sam kako pojedinci uopšte ne učestvuju u tom bolnom ridanju i molitvama. Oni izgledaju ravnodušni i bezbrižni i uopšte se ne opiru tami koja ih obavija, i potpuno su utonuli u gusti mrak. Božji anđeli su napustili ove duše i

požurili k onima koji su se svom snagom borili protiv zlih anđela i stalno molili Boga za pomoć, a duše koje se nisu borile za svoje spasenje i koje su bile ostavljene od anđela, nisam više videla. Tako se broj Božje dece dosta smanjio, jer oni koji su bili izrešetani, ostali su na putu.

(Otkrivenje 3,15-17) Bezbrižni i nemarni, koji se nisu priključili onima koji su visoko cenili pravdu i spasenje i koji se nisu neprestano molili, niti osećali ikakav strah za svoju dušu, ostali su u tami, a njihova su mesta brzo zauzeli drugi koji su prihvatili istinu. Ove poslednje okružavali su još zli anđeli, ali nisu imali ni malo vlasti nad njima. (Efescima 6,12-18)

Čula sam one koji su se obukli u sve oružje Božje, kako su s velikom silom objavljivali istinu. Imali su uspeha. Mnogi su ranije bili sprečeni, žene od svojih muževa, a deca od svojih roditelja, ali ko je god bio iskren, a bio je sprečen da primi istinu, sada ju je prihvatio celim srcem. ...

Pitala sam jednog anđela šta je izazvalo tu veliku promenu. On mi je rekao:

"To je izazvao pozni dažd, osveženje od Gospodnjeg prisustva, glasna vika trećeg

anđela." Velika Božja sila pratila je izabrane. Anđeo mi je rekao: "Pogledaj tamo!" Tada sam videla bezbožnike i nevernike. Među njima je vladalo veliko uzbuđenje. Razgnevile su ih vernost i sila Božjeg naroda. Svuda se videla samo zabuna." (EGW, EW 269-272)

> "Užas, genetika..... naravno da ti kroz godine dođe osjećaj jada, tuge, gnjeva..."

Verujem da ti je tako, ali nemoj se više oslanjati na sebe, na svoje telo, i to neće imati silu nad tobom. Kada je apostol Pavle pogledao na sebe, mogao je samo ovo da konstatuje:

"Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim. Jer dobro što hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim." (Rimljanima 7,18-19)

Ali on nije verovao u sebe, nije se oslanjao na telo, već na Boga:

"Živite u Duhu pa nećete izvršiti požudu tela." (Galatima 5,16)

Bog od tebe ne traži pravednost, već ti je daruje.
Uzdaj se zato u Njega.

Izdrži do kraja u svojoj borbi i Bog će te uslišiti:

Psalam 107,4-22:

**"Lutaše po pustinji gde se ne živi, puta gradu
naseljenom ne nahodiše;**

**Behu gladni i žedni, i duša njihova iznemagaše u
njima;**

**Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj; i izbavi ih
iz nevolje njihove.**

I izvede ih na prav put, koji ide u grad naseljeni.

**Neka hvale Gospoda za milost Njegovu, i za
čudesu Njegova radi sinova ljudskih!**

Jer siti dušu taštu, i dušu gladnu puni dobra.

**Sedeše u tami i u senu smrtnom, okovani u tugu i
u gvožđe;**

**Jer ne slušашe reči Božijih, i ne mariše za volju
Višnjeg.**

**On poništi srce njihovo stradanjem; spotakoše
se, i ne beše koga da pomogne.**

**Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj, i izbavi ih
iz nevolje njihove;**

**Izvede ih iz tame i sena smrtnog, i raskide okove
njihove.**

**Neka hvale Gospoda za milost Njegovu, i za čudesa Njegova radi sinova ljudskih!
Jer razbi vrata bronzana, i prevornice gvozdene slomi.**

Bezumnici stradaše za nevaljale puteve svoje, i za nepravde svoje.

Svako se jelo gadilo duši njihovoj, i dođoše do vrata smrtnih.

Ali zavikaše ka Gospodu u tuzi svojoj, i izbavi ih iz nevolje njihove.

Posla reč svoju i isceli ih, i izbavi ih iz groba njihovog.

Neka hvale Gospoda za milost Njegovu, i za čudesa Njegova radi sinova ljudskih!

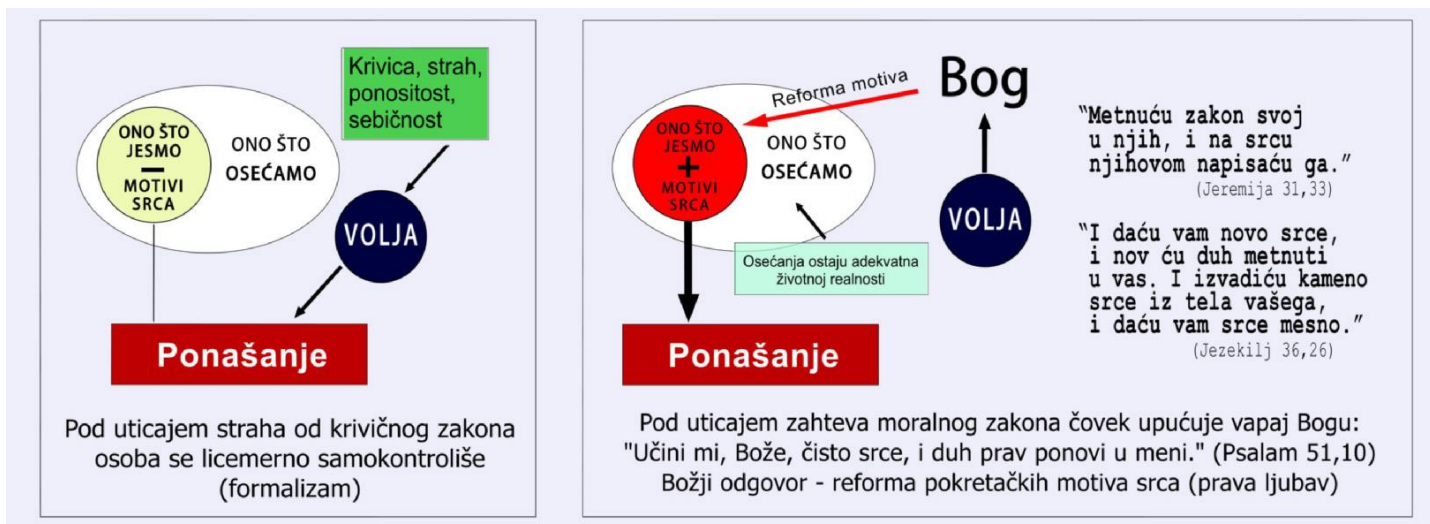
I neka prinesu žrtvu za hvalu, i kazuju dela Njegova u pesmama!"

> "Ovde u hostelu (za duševne bolesnike), dodelili su mi novu sobu, ovoga puta sa dva kreveta. Imaću cimerku. Ali ja ne mogu da podnesem da budem sa grešnicima. Ne mogu da trpim ljudske grehe. Tačno je da ja još uvek konzumiram duvan, ali ipak."

Kao što ne možeš druge da trpiš zbog njihove grešnosti, tako ne možeš ni sebe. Tvoja gordost i samopravednost te ometaju da prihvatiš sebe kao

grešnicu. Ti iz gordosti prezireš i sebe i druge zbog grešnosti. Zato Bog ne može da ti da pobedu nad duvanom dok ne pobediš mnogo opasniji greh - sopstvenu gordost. Tvoja pokajanja su lažna, zato ti Bog ne uslišava molitve. Ti se kaješ za svoje grehe, zato što iz gordosti sebe ne možeš da trpiš kao grešnu osobu, a ne zato što te ljubav Božja na pokajanje vodi. Kada bi ti Bog dao pobedu nad duvanom, ti bi odmah sebe uzvisila u svojim očima do Neba.

Prvo pobedi gordost. Kada budeš bila sposobna da sa ljubavlju trpiš svoju cimerku sa svim njenim gresima, to će biti pokazatelj da si krenula pravim putem i da ćeš možda uskoro i sebe moći da trpiš kao grešnicu. Kada je čovek sa Bogom, on zadržava svest o grešnosti prirode, ali mu ta grešnost ne smeta. Ona njime ne vlada jer se na sebe ne oslanja, jer se uzda u Boga. Upravo ga ta svest o grešnosti zalepljuje za Isusa da ne greši. A tebe ta ista svest o grešnosti traumira jer veruješ u sebe i jer te čini svesnom da si pod vlašću sopstvene grešnosti.

(Objašnjenje: U ovom slučaju reč je o osobi koja ne može da trpi ni sopstveni ni tuđu grešnost zbog sopstvene gordosti. No, postoji pojava sa gotovo identičnim simptomima i kod ljudi koji uopšte nisu gordi već su jako savesni, ali koji svoje grehe sputavaju u ispoljavanju umesto da ih pobeđuju. Kada sretnu osobu koja svoje grehe otvoreno ispoljava, oni je mrze jer bi i sami tako voleli, ali ne smeju zbog svoje savesti. Oni bi je tada rado represijom primorali na isto licemerstvo pod kakvim se sami nalaze. Takvi su bili fariseji za koje Isus kaže da "mišljahu za sebe da su pravednici i druge uništavahu (prezirahu)". (Luka 18,9)

> "Kako da tokom sna zadržim ispravan duh, jer kako noću spavam, moja budnost ka iskušenjima opada, pa ne mogu da se oduprem grešnim mislima koji tada okupiraju moj um i maštu, pa tokom sna padam u razne grehe?"

Moguće je da ne razumeš duh zakona, pa se kaješ samo za loše misli i osećanja, umesto za stanje duha, za loše motive srca. Tako se boriš protiv simptoma, a ne protiv uzroka greha. Treba da se sasvim poniziš pred Bogom. Nije rešenje da sputavaš svoj duh, već da se za njega u korenu pokaješ. Nije problem tvoje ponašanje. Ti si problem. Treba da padneš na Stenu da se razbiješ, a Stena je Hristos. Kada tvoje srce bude čisto, iz njega neće izlaziti nikakvo zlo, ni tokom sna, ni tokom jave. Preporučujem ti da uz molitvu proučiš ovu opservaciju na temu žene uhvaćene u preljubi: <http://svetlost.org/preljubnica.htm>

> "Moje misli tokom dana su čedne. Već mesecima, ne osećam da nikakva seksualna želja sa mnom vlada, ali se osećam jako ružno kada mi se ujutru za vreme spavanja dese mokri snovi (polucija, spontano izbacivanje semene tečnosti za vreme sna). To mi se dešava skoro svake druge do treće sedmice! Da li to znači da sam želje samo sputao u ispoljavanju?"

Vrlo verovatno da su delimično želje sputane u ispoljavanju iako si ih u određenoj meri i pobedio. Posvećenje je proces. Ali to zaista treba sasvim da pobediš. Iako nisi svestan nepobedene želje, ti je

verom predaj Bogu, a u ličnoj zajednici sa Bogom, i moli se dok te Bog ne osvedoči o to što je nepobeđeno.

Dok svakodnevno proučavaš Pismo i moliš se Bogu da ti otkrije svoj karakter, Bog će te sam osvedočiti o ono što je još ostalo nepobeđeno i samo sputano u ispoljavanju. Tada ćeš moći da se sasvim pokoriš Bog i da dobiješ puninu blagoslova svoje očišćenosti srca na tom planu. Jedan vernik koji je imao noćne polucije je jednom prilikom kada mu se to desilo, čuo glas kako mu nežno citira i ponavlja desetak puta sve tišim i tišim glasom jedan citat iz spisa Elen Vajt koji glasi:

**"Njegova milost je dovoljna i za najslabije!
Njegova milost je dovoljna i za najslabije!
Njegova milost je dovoljna i za najslabije! ..."**

I taj vernik je bio dirnut što Božja obećanja toliko duboko sežu da obećavaju pobedu čak i nad noćnim polucijama. I oslanjanjem i uzdanjem u Boga, on je tu pojavu tada kod sebe sasvim pobedio. Svetost nam se poklanja kao dar koji možemo da uzmemo kada se ponizimo do praha priznanjem potrebe i kada istrajemo u svom vapaju do konačnog uslišenja.

Čisto srce je uslov da bi ti Bog dao pravu osobu za brak. Dok ne pobedimo seksualne i emotivne želje mi nismo zreli za brak, jer bismo nesvesno tražili spasenje u saputniku i kršili Prvu Božju zapovest sa seksom i emocijama. Naše emotivne i seksualne sposobnosti treba da ostanu sposobnosti za izražavanje ljubavi, a ne da postanu zamena za Boga i oruđe satisfakcije unutrašnje ispraznosti duše. Žeđ duše je moguće samo u Bogu zadovoljiti kroz umiranje svome Ja i stavljanje Hrista na presto našeg srca i života.

> "Iskreno, ravnodušan sam na Isusovu žrtvu na krstu za moje spasenje. Nisam svestan potrebe za njom, pa me pomalo opterećuje!"

Mi nismo svesni potrebe za zaslugama našeg Iskupitelja onda kada nismo svesni svoje grešnosti i krivice, a to se dešava onda kada ne shvatamo smisao i duh Božjeg zakona. Apostol Pavle sam kaže za sebe: **"Nego ja greha ne poznah osim kroz zakon; jer ne znadoh za želju dok zakon ne kaza: ne zaželi."** (Rimljanima 7,7)

Svrha zakona je **"da bude greh odviše grešan zapovešću."** (Rimljanima 7,13) **"Jer kroz zakon dolazi poznanje greha."** (Rimljanima 3,20)

"Ludost je pozvati grešnika da dođe Hristu pre nego što je osvedočen za svoj greh izvođenjem pred ogledalo Božijeg zakona." (EGW, ST July 18, 1878, par. 10)

"Hristos može da spase samo onoga koji je upoznao sebe kao grešnika. Kada uvidimo svoju potpunu bespomoćnost i kada se odreknemo samopouzdanja, možemo da se dohvatimo božanske sile." (PBZ 285)

"Propovedajte ljudima zakon i jevanđelje otkrivene u Božjoj reči. Kad se zakon i jevanđelje stope, osvedočavaće ljude o grehu. Božji zakon svojom osudom greha upućuje na jevanđelje i otkriva Isusa Hrista u kome "živi sva punina božanstva telesno" (Kološanima 2,9)" (Manuscript 21, 1891) (Evangelizam 231)

Govoreći o ulozi Jovana Krstitelja Elen Vajt objašnjava da je on pripravljaio put Isusu Hristu, čineći ljudske svesnim potrebe za Njime kao Spasiteljem od njihovih greha. Prvo je trebalo pokrenuti njihovu savest a onda im pomoć da shvate duh zakona:

"Vest koju mu je Bog dao da je nosi bila je određena da ih probudi iz uspavanosti i pokrene da zadrhte zbog svoje velike zloće. Pre nego što seme Jevanđelja pronađe mesto, zemljište srca mora da se obradi. Pre nego što potraže isceljenje od Isusa, morali su da postanu svesni opasnosti od rana greha.

Bog ne šalje vesnike da laskaju grešnicima. On ne šalje vest mira da bi kobnom sigurnošću uljuljkao neposvećene. On opterećuje savest prestupnika teškim bremenom i probada dušu strelama osvedočenja. Anđeli koji služe iznose mu strašne Božje sudove da bi produbili osećanje potrebe i podstakli ga da uzvikne: **»Šta mi treba činiti da se spasem?«** Tada Ruka koja ga je ponizila do praha, podiže pokajnika. Glas koji je ukoravao greh i posramio gordost i slavljublje, pita sa najnežnijim saosećanjem: **»Šta hoćeš da ti učinim?«** (Čežnja vekova, Glas u pustinji)

Kada čovek postane svestan svoje grešnosti i svoje krivice, u njemu će se probuditi vapaj duše za spasenjem:

"Sveti Duh radi da osvedočenju grešnika, gomilajući njegovu osudu, dok se sile duše ne probude i čovek ne uzvikne: "Šta mi treba činiti da se spasem?" [Dela 16:30.] Božanski Duh, radeći sa ljudskim oruđem privlači grešnika, osuđenog zakonom, ka Isusu Hristu. " (Ms40-1892.12)

> "S jedne strane je licemerno ako sputavaš greh u ispoljavanju, a s druge kažeš da moram činiti ono što je ispravno bez obzira da li mi se radi ili ne - pa to je ista stvar."

Licemerno je ako treba da se spolja ispravno ponašaš, a to radiš nasuprot svom srcu koje voli greh. Da ne bi bio licemer, potrebno je da doživiš reformu unutrašnjih motiva srca, tako da tvoja ispravnost nije usiljena, već spontan izraz reformisanog srca.

Kako ostvariti takvo srce?

Bog je obećao novo srce. Zapazi kako se car David molio:

“Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.” (Psalam 51,10)

Pojam "učini" na svom hebrejskom originalu ima značenje bukvalnog stvaranja (bara - stvoriti), što znači da samo Bog može da ga učini takvim. Samo Bog može da promeni ljudsko srce i to čudo On čini onima koji vape za takvom promenom:

“I sići će na tebe Duh Gospodnji i postaćeš drugi čovek.” (1.Samuilova 10,6)

“Ja ću vas očistiti od svih nečistota vaših i od svih gadnih bogova vaših. I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašega, i daću vam srce mesno. I duh svoj metnuću u vas, i učiniću da hodite po mojim uredbama i zakone moje da držite i izvršujete.” (Jezekilj 36,25-27)

"Nego ovo je zavet što ću učiniti s domom Izrailjevim posle ovih dana, govori Gospod: metnuću zakon svoj u njih, i na srcu njihovom napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod." (Jeremija 31,33)

Kada Bog promeni tvoje srce, ti ćeš se spontano ponašati u skladu sa zakonom, čak nesvestan da činiš kakvo posebno delo ili podvig:

"Zdrav i uspešan čovek, koji iz dana u dan polazi na posao radosna duha dok zdrava krv kola njegovim venama, ne privlači svojim zdravljem pažnju onih koje susreće. Zdravlje i snaga prirodno su stanje njegovog života i on je jedva i svestan da uživa tako veliki blagoslov. Isti slučaj je i sa istinski pravednim čovekom. On nije svestan svoje dobrote i pobožnosti. Za njega je tako prirodno da donosi plodove duha, kao što smokva rađa smokve, a ružino drvo cveta ružama. Njegova narav je tako potpuno prožeta ljubavlju prema Bogu i prema bližnjima da dragovoljno vrši Hristova dela. Svi koji dođu u krug njegovog uticaja osećaju lepotu i miomiris njegovog hrišćanskog života, no on sam nesvestan je toga, jer postupa u skladu sa svojim navikama i sklonostima." (EGW, SL 12-13)

Međutim, kada je čovek reformisanog srca, on kada pogleda na sebe nije svestan da je pravedan. On u sebi i dalje vidi sklonost svoje pale prirode ka grehu. On i dalje zadržava svest o grešnosti svoje prirode:

"Mi smo opravdani verom. Duša koja razume smisao ovih reči nikada neće biti zadovoljna sobom." (EGW, 6BC 1073)

"Dok budete gledali iznad sebe, neprekidno ćete imati osećanje slabosti ljudske prirode." (EGW, DA 493.3)

Iskustvo nanovorođenja podrazumeva reformu unutrašnjih motiva ljudskog srca, ali ne i reformu osećanja, koja i dalje ostaju adekvatna životnoj realnosti, pa mogu biti neprijatna jer su adekvatna životnoj realnosti, bilo da je reč o trenutnim okolnostima, bilo da je reč o unutrašnjoj realnosti naše pale ljudske prirode. Promena koju čovek doživljava nanovorođenjem, dublja je od promene njegovih osećanja, i zato je ni ne mora biti svestan. Ali sama ideja da obraćen čovek kada pogleda na sebe, u sebi neće više videti sklonost ka grehu jeste pogrešna. Ona je temelj zablude verovanja u takozvano sveto telo, koje je navodno obraćenjem oslobođeno od svake sklonosti ka grehu. Zapazimo šta nadahnut pisac govori o toj zabludi:

"Svi mogu sada dobiti sveta srca, ali nije ispravno tvrditi da u ovom životu imamo sveto telo. Apostol Pavle izjavljuje: "Znam da u meni

(to jest, u mom telu) ne živi ništa dobro"
(Rimljanima 7,18). Onima koji su se tako jako
trudili da verom steknu takozvano sveto telo, ja
bih rekla: Vi ga ne možete steći. Niko od vas
nema sveto telo sada. Nijedno ljudsko biće na
zemlji nema sveto telo. To je nemoguće. Da oni
koji govore tako slobodno o savršenstvu u telu
mogu da vide stvari u istinskom svetlu, oni bi se
užasnuli od svojih drskih ideja. ... Neka se ova
faza učenja sprovede malo dalje i to će dovesti
do tvrdnje da njeni zastupnici ne mogu da greše;
da pošto oni imaju sveto telo, sve njihove radnje
su svete. Kakva vrata iskušenju bi se tada
otvorila! Kada ljudska bića dobiju sveto telo, ona
neće ostati na zemlji, već će biti uzeta na nebo."
(EGW, 2SM 32-33)

"Doktrina da su svi bili sveti dovela je do
verovanja da naklonosti posvećenog čoveka
nikada nisu bile u opasnosti da zastrane.
Rezultat ovog verovanja bilo je ispunjenje zlih
želja srca koje su, iako se govorilo za njih da su
posvećene, bile daleko od čistote misli i dela."
(EGW, Ev 600.2)

"Pogledajte Mojsija i proroke; pogledajte Danila,
Josifa i Iliju. Pogledajte ove ljude i nađite mi
jednu rečenicu u kojoj su ikada tvrdili da su

bezgrešni. Upravo duša koja je u bliskoj vezi sa Hristom, koja posmatra Njegovu čistotu i veličanstvo, pašće pred Njime sa sramotom na licu. Danilo je bio čovek kome je Bog darovao veliku sposobnost i znanje. Za vreme posta anđeo mu je došao i rekao: „Veoma si voljen.“ A on je tada pao ničice pred anđelom. (Danilo 10,11.15.) On nije rekao: „Gospode, bio sam Ti veoma veran i učinio sam sve da Te proslavim i odbranim Tvoju Reč i ime. Gospode, ti znaš koliko sam bio veran za carevom trpezom i znaš kako sam održao svoju vernost kada su me bacili u lavovsku jamu!“ Da li je to bio način na koji se Danilo molio Bogu? Ne! On se molio i ispovedao svoje grehove i rekao: „Čuj Gospode i izbavi nas; odvojili smo se od tvoje Reči i sagrešili smo.“ (Danilo 9, 5. 8. 11. 15-17.) Kada je ugledao anđela, rekao je: "Moja privlačnost se pretvorila u trulež." (Danilo 10,8) On nije mogao da gleda lice anđela i nije imao snage; potpuno ju je izgubio. Zato mu je anđeo prišao i podigao ga na kolena. On ga ni tada nije mogao gledati. A onda mu je anđeo došao u obliku čoveka. Tada je mogao da podnese da ga vidi. Zašto toliko mnogo ljudi tvrdi da su sveti i bezgrešni? To je zato što su tako daleko od Hrista. ... Oni koji gledaju ljupki i uzvišeni karakter Isusa Hrista, koji je bio

svet i uzvišen i čija slava ispunjava (nebeski) hram, nikada to neće reći. Pa ipak, mi ćemo se susretati sa onima koji će izgovarati takve stvari svake godine, sve više i više." (EGW, Ms 5 1885)

Iako čovek, dok se uzda u Hrista, zadržava svest o grešnosti svoje prirode, ta priroda nema nikakvu vlast nad njegovom voljom, niti može da oskrnavi čistotu pobuda njegovog srca, dokle god se on na svoju prirodu ne oslanja, već se oslanja isključivo na Boga. Upravo ga ta svest o grešnosti prirode čuva da se na sebe ne osloni, jer će ga razočarati i opteretiti krivicom svaki put kada krene da u sebi traži snagu ispravnog karaktera umesto u Bogu.

U trenucima duhovne borbe, dok čovek još nije ostvario iskustvo oslobođenja od greha i duhovnog nanovorođenja svog srca, njegov akt volje treba da bude isti kao i kod nanovorođene osobe, a to je uzdanje u Boga. On ne treba da pita sebe da li mu se dobro delo radi ili ne radi jer odlučuje da u sebe više ne veruje. On treba Boga da pita i oslanjanjem na Njega da čini ono što je pravo. Licemerno je ako se uzdržavamo od greha, a sve vreme se i dalje oslanjamo na sebe, jer to znači da greh samo sputavamo u svom ispoljavanju. Nije licemerno ako se sve vreme uzdamo u Boga i poverenjem u Njega

činimo ono što je pravo, bez obzira što se naša priroda tome protivi.

Mnogi pod pojmom "novo srce" misle na osećanja, i tako ih sotona navodi da se za vreme molitve Bogu bave sobom, umesto Njegovim karakterom i da kušaju Boga da li uslišava njihove molitve, čekanjem da sami u sebi osete kakvu promenu. Oni tako svoje Ja uzdižu iznad Boga, čekajući da njihova grešna priroda prestane da ih kuša navođenjem na greh, umesto da uzdanjem u Boga krenu napred da žive ispravno i tako prime silu Duha koju je Bog obećao samo onima koji u Njega prethodno pokažu poverenje. Isus Navin nije čekao da Bog razdvoji Jordan, da bi onda kroz reku prešao, već je krenuo kroz Jordan verom i tek kada mu je voda prelazila kolena, Bog je učinio čudo i razdvojio reku. Tako i mi, ne treba da sumnjamo u Božju ljubav već treba da verujemo da će uslišiti naš vapaj i dati nam silu pobeđe kada verom i uzdanjem u Njega, i za vreme najtežih iskušenja, krenemo da činimo ono što je pravo. Bog će nam dati novo srce kada krenemo verom da živimo u skladu sa svetlošću koja nas obasjava.

> "Trenutno osećam veliki nemir i jedan kamen na svom srcu"

Da smo ti i ja odrasli u protestantskoj porodici 18. ili 19. veka, lako bismo u svojoj jednostavnoj molitvi Bogu dobili mir utemeljen na Hristovoj žrtvi. Ali zbog grešnog nasleđa i zanemarenih faza razvoja ličnosti i još zbog loših iskustava sa pojmom krive religije, pravi mir u Hristu će najverovatnije morati da se gradi kroz jedno posebno vreme duhovne borbe i period prividnog obeshrabrenja koje će imati za svrhu da nas nauči da ne gradimo taj mir na poverenju u sebe.

To znači da može biti da neko vreme mir nećeš osećati, jer kada bi ga osećao, oslonio bi se na sebe i svoja osećanja umesto na Gospoda. To iskušenje je odlika svih ljudi u nekoj meri a posebno onih koji su snagu za revnost crpeli iz svoje pale prirode. Kako to podneti? Bitno je da tvoja pažnja uma bude usmerena ka poznanju Boga, da ti odlučuješ da veruješ da je Bog ljubav i da će ti dati pobedu, uprkos tome što se uslišenje tvoje molitve odlaže. Nemoj da te to obeshrabri, već je svrha iskušenja da se sam svojim htenjem ohrabriš Bogom, i da naučiš da se na sebe ne oslanjaš. Ti živi razumno ono što je

pravo, uzdanjem u Boga, svo vreme moleći se Bogu za silu a jednoga trenutka tvoj vapaj će biti uslišen.

Bavi se Bogom kroz proučavanje Pisma i molitvu, jer je to pozicija u kojoj Bog može da odgovori na tvoje molitve i da ti daruje i osvedočenje o realnu grešnost i da ti otkrije svoju ljubav koja na pokajanje vodi. Ne gledaj u sebe i ne čekaj da iz tebe samog osetiš ljubav i silu jer to je potpuno pogrešan koncept vere. Trebaće vreme da nadvladaš sve posledice krive nauke. Bog te voli iako si grešan i očekuje da i ti sebe voliš kao grešnog, a ne da čekaš da se promeniš da bi mogao tek onda sebe da prihvatiš i voliš. Izvor prave ljubavi je u Bogu. Ne moraš je uvek osećati ali je uvek možeš verom u Boga prihvatati. Bog se ne menja, uvek je isti, dostojan potpunog uzdanja i vere bez obzira koliko se ti sam budeš možda loše osećao. Vera nije osećanje, već uzdanje u Boga mimo toga kako se osećamo. Tvoja sigurnost nije u tome kako se ti sam osećaš prema Bogu već u tome kakav je Bog po svom karakteru i zato On treba da bude stalna tema tvog proučavanja u uzdanja.

> "Kada se čovek obrati da li mu tada na pamet i kroz misli prolaze grešne misli?"

Pojavljivaće se ali će kasnije biti lako odupreti se. Sada nije lako, jer grešne misli imaju podlogu u grešnom srcu pa im tek treba pokajanje. Sada ti treba reforma srca da iz njega ne bi izlazile grešne misli: "Jer iznutra, iz srca ljudskog, izlaze misli zle, preljube, kurvarstva, ubistva, krađe, lakomstva, pakosti, zloće, lukavstvo, sramote, zlo oko, huljenje na Boga, ponos, bezumlje. Sva ova zla iznutra izlaze, i pogane čoveka." (Marko 7,20-23) Jedno je kada kontroliše svoje misli u trenucima kušanja osoba koja u svoj greh nije pala, već se kuša da padne. Tada kontrola misli jeste presudna da greh ne bi ovladao srcem. Ali kada su već pao, kontrolom misli ne rešavaš problem već treba da vapiš Bogu da ti da novo srce.

> "Al kako da živim u svijetu kad nigdje ne pripadam, nigdje se ne uklapam; nemoguće, kao da je jedino rješenje da me nema, tako nekako i bude!"

Pa to je potreba pale ljudske prirode da traži utehu i spasenje u osećanju identiteta, pripadnosti, voljenosti, itd. Te potrebe su neutoljive.

Nije greh imati identitet, pripadnost, voljenost, itd, već pokušaj da se kroz to zadovolji žeđ duše. Taj pokušaj predstavlja kršenje Prve Božje zapovesti - Nemoj imati drugih bogova osim Mene, i donosi ti prokletstvo da ne možeš da te želje zadovoljiš osim ako dušu ne predaš sotoni. Zato treba da se pokaješ za te želje kao za traženje spasenja u lažnim bogovima. Tek tada si dostojan da ti Bog da da imaš identitet, da pripadaš, da budeš voljen, itd, jer ih tada nećeš zloupotrebiti.

Bog ne sme da ti sada ništa od tih blagoslova pruži jer bi u njima tražio spasenje, zapravo desilo bi se sledeće što je opisao mudri Solomun:

"Od troga se potresa zemlja, i četvrtog ne može podneti: Od sluge, kad postane car, od bezumnika, kad se najede hleba. Od puštenice, kad se uda, od sluškinje kad nasledi gospođu svoju." (Priče 30,21-23)

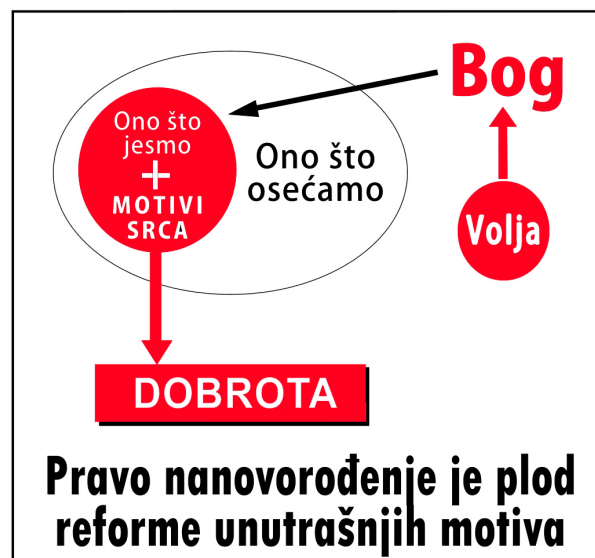
Osoba koja je na nemaštinu reagovala nezrelo, postaje nezasito pohlepna kada joj se kao rešenje ponudi osećajno zadovoljenje njene potrebe. Isto tako i osoba koja nije bila voljena, reaguje grešnom prirodom na takav način da njom ovladava neutoljiva potreba da se opija osećanjem voljenosti.

Iako je ona postala emotivno nezrela i zavisnik zato što je možda u mladosti bila osujećena u realnoj potrebi za ljubavlju, njoj se sada ne može pomoći pružanjem osećanja ljubavi, jer ga ona zloupotrebljava radi opijanja i ugušenja svesti o svojoj duhovnoj ispraznosti. Osoba koja je zavisnik, prirodno će da zloupotrebi osećanje bliskosti i voljenosti da bi se njime opijala isto onako kako se inače opija alkoholom, narkoticima, maštanjem, muzikom i drugim opijatima.

Istinsko rešenje za osobu koja je zavisnik nije u reformi njenih osećanja, već u reformi nje same. Njoj je neophodna reforma motiva srca, kada kroz zajednicu sa Bogom ona biva oslobođena od sebičnih motiva koji je pokreću na opijanje osećanjima.

To iskustvo se zove iskustvo duhovnog nanovorođenja.

Dakle, njoj se može pomoći samo POKAJANJEM za neugasivu sebičnu potrebu za opijanjem osećanjima, uzdanjem u Boga koji MENJA MOTIVE srca, a ne OPIJANJEM osećanjima koja inače treba da ostanu adekvatna realnosti života.

"Među onima koji iskreno traže svetost srca i čistotu života ima mnogo takvih koji izgledaju zbunjeni i obeshrabreni. Oni bez prestanka gledaju na sebe i tuže se na svoj nedostatak vere. Oni misle da ne mogu tražiti blagoslov zato što im nedostaje vera. Ovakvi zamenjuju osećanja verom. Budući da se ne zadovoljavaju jednostavnom verom, oni tonu u sve veću duševnu tamu. Takvi bi trebalo da odvrate svoje misli od sebe i da razmišljaju o milosti i dobroti Božjoj, sećajući se Njegovih obećanja i verujući jednostavno da će On učiniti ono što je obećao. Mi ne treba da se oslanjamo na svoju veru već na Božja obećanja. ... Katkada može da se pojavi u nama duboko osećanje o našoj nedostojnosti i da nas ono ispuni strahom. Ali to nije dokaz da je Bog promenio svoj odnos prema nama ili mi prema Bogu. Mi ne smemo pokušavati da u sebi

probudimo neka jaka osećanja. Možda danas ne osećamo onaj mir i radost koje smo juče osećali. Ali, mi treba da verom prihvatimo Hristovu ruku i da se uzdamo u Njega u danima mračnim kao i u svetlim." (EGW, PM 110)

"Mnogi čine ozbiljnu grešku u svom verskom iskustvu, jer obraćaju pažnju na svoja osećanja i po njima ocenjuju svoje napredovanje ili nazadovanje. Osećanja nisu sigurno merilo. Ne smemo da gledamo u sebe da bismo imali siguran dokaz da nas Bog prima. U sebi ćemo naći samo ono što nas obeshrabruje. Naša je jedina nada da "gledamo na Isusa, osnivača i svršitelja vere" (Jevr.12,2). Sve što je u Njemu nadahnjuje nas nadom, verom i hrabrošću. On je naša pravda, naša uteha i radost. Oni koji u sebi traže utehu, umoriće se i razočarati." (EGW, 5T 199)

"Mnogi su posrnuli i pali zbog pogrešnih učenja, koja su zastupali neki propovednici, govoreći o promeni prilikom obraćenja. Neki su godinama žalosni jer očekuju neki uverljiv dokaz da ih je Bog primio. Oni su se odvojili od sveta u velikoj meri i nalaze zadovoljstvo u druženju sa Božjim narodom, a ipak se ne usuđuju da kažu da su

Hristovi, jer se boje da se izjava da su Božja deca ne nazove drskošću. Oni sve vreme čekaju na tu posebnu promenu koja, navodno, dolazi s obraćenjem. ...

Ne uspevši da shvate jednostavnost plana spasenja, izgubili su mnoge prednosti i blagoslove koje su mogli da očekuju da su samo, u trenutku kad su se prvi put obratili Bogu, poverovali da ih On prima. ... Dokazi pravog delovanja milosti na srce nisu u osećanjima, već u životu. "Po rodovima njihovim" rekao je Isus "poznaćete ih". (Matej 7,16). ... Srećna osećanja ili odsustvo radosti se ne mogu smatrati dokazom da je neko posvećen ili neposvećen." (EGW, Ms 55 1910, SL 10)

> Da li je problem ako probam da svoje duhovno iskustvo potpomognem upotrebom meditacije?

Problem je što onaj koji meditira traži spasenje u razmišljanju i raznim umnim tehnikama, a ne u samom Bogu. Ako se oslanjaš na pozitivne misli, umesto na Boga, to je pravljenje magije od misli, i samim tim kršenje Prve Božje zapovesti koja glasi **"Nemoj imati drugih bogova osim Mene".**

Može čovek i da se moli, na isti način kao što neko meditira, pa da isti greh čini, ako u tehnici molitve traži spas umesto u Bogu. Prava molitva je razgovor sa Bogom u kojem čovek traži spas od Boga, a ne od samog razgovora sa Bogom.

U pravoj molitvi čovek čini akt volje jer odlučuje da se pokori Božjem Duhu tako što mimo protivljenja svoje grešne prirode on istrajava u odluci da se uzda u Boga da će Bog učiniti ono što je obećao, dok u lažnom iskustvu molitve čovek čeka da oseti kako njim zavlada Bog i kako ga oslobađa od odgovornosti izbora, slično kao kada čovek nije spreman da donese bračnu odluku (jer podrazumeva odricanje od sebičnosti) pa čeka da njime zavlada osećanje zaljubljenosti kojim će odgovornosti izbora saputnika da sa sebe prebaci na osećanja.

Dakle, u pravom duhovnom iskustvu čovek čini akt razapinjanja sebe i odricanja od svoga Ja kada odlučuje da se odrekne greha i pokori Božjem Duhu, dok u lažnom duhovnom iskustvu čovek oseća kako je našao sebe, a ne odrekao se sebe; oseća zadovoljenje svoje sebične i samopravedne potrebe za užitkom, a ne rasterećenje od nje.

U pravom duhovnom iskustvu čovek veruje Bogu jer poznaje Njegov karakter, a u lažnom čovek veruje svojim osećanjima koja izlaze iz njegovog sopstvenog srca i ta osećanja pogrešno naziva pojmom vere.

Pogledajmo kakvo lažno duhovno iskustvo promovira Šri Činmoj kao "prednost" meditacije nad molitvom, ali imajmo na umu da mnogi hrišćani imaju u molitvi isto lažno iskustvo kakvo reklamira Šri Činmoj u prilog meditaciji:

"Kad se molimo, tražimo od Boga ono što želimo. A kad meditiramo, Bog nas blagosilja svime što nam je potrebno." (Šri Činmoj, MEDITACIJA, 75)

"Kada se molim, mislim da je Bog visoko iznad mene, iznad moje glave. Kad meditiram, osećam da je Bog duboko u meni, u mom srcu." (Šri Činmoj, MEDITACIJA, 75)

Dakle, za razliku od molitve u kojoj čovek svesno svojom voljom izabira duh koji je suprotan njegovim grešnim težnjama, u meditaciji demon pruža čoveku ono što zadovoljava njegove prirode sebične i samopravedne motive.

Pogledajmo sada dalje:

*"U molitvi osećamo da nemamo ništa, a Bog ima sve. U meditaciji znamo da sve što Bog ima, imamo i mi, ili ćemo pak imati jednog dana. Osećamo da smo isto što i Bog, samo što još nismo ispoljili svoju božanstvenost. Osećamo /pri molitvi/ da je Bog visoko gore, dok smo mi duboko dole. Vidimo ponor koji zjapi između Njegovog i našeg bića. Gledamo gore ka Njemu i plačemo za Njim, ali ne znamo kada će i u kojoj meri On ispuniti naše molitve. Osećamo se bespomoćni. U meditaciji, međutim, ne molimo Boga ni za kakvu pomoć, dar ili božansku osobinu; mi jednostavno ulazimo u more Njegove stvarnosti." (Šri Činmoj, **MEDITACIJA, 75**)*

Zapazimo da u molitvi čovek nema osećanje zadovoljstva sobom, niti ima potrebe za njime. Apostol Pavle kaže **"Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim."** (Rimljanima 7,18) ali to njemu uopšte ne smeta, jer on ne veruje u sebe. On traži pravednost u Bogu, a ne u sebi. Iako zadržava svest o grešnosti, ta grešnost nema vlast nad njime jer se na sebe više ne oslanja, već se oslanja na Boga. Svest o grešnosti ga upravo čuva da

se na sebe ne osloni, a kako se na sebe ne oslanja, greh njime više ne vlada.

Kada apostol Pavle opisuje tajnu svojih iskustava sa Bogom, on ne kaže *"Snažno sam ga osećao"* već **"Znam kome verovah" (2.Timotiju 1,12).**

Možda mi iskreno osećamo da je Bog gore, a mi dole; možda osećamo ponor između Njegovog i našeg lica; možda ne znamo kada će i kako On uslišiti naše molitve, ali nam sve to uopšte nije važno, zato što znamo u Koga verujemo.

**"Delo je Njegovo slava i krasota. Delo je te stene savršeno, jer su svi putevi Njegovi pravda; Bog je veran, bez nepravde, pravedan je i istinit."
(Psalam 111,3; 5.Mojsijeva 32,4)**

Znamo da verujemo u Onoga koji sa svoga prestola sa Neba gore, čuje naš slabašan glas sa zemlje dole. Znamo da verujemo u Onoga koji je veliki ponor koji zjapi između Božjeg i našeg bića premostio svojim probodenim rukama. Znamo da verujemo u Onoga koji će naše molitve uslišiti u ono vreme i na onaj način kako je to najbolje za nas.

Mi verujemo u Božja obećanja, ne zato što je sama tehnika vere u njih spasonosna, već zato što ona otkrivaju karakter Božje ljubavi. Naša vera u Božja obećanja pokazuje da verujemo i prihvatamo da je Bog ljubav i da će zato što je ljubav ispuniti svoja obećanja.

Samo osoba koja je nepokajana za svoje grehe ne može da bude zadovoljna jednostavnom verom u Boga i Njegova obećanja, pa zato, kako zbog nečiste savesti ne može da veruje u Boga sa kojim je i dalje u sukobu, ona ima potrebu da spusti pogled ka sebi samoj i da u svojim osećanjima i dobrim delima nađe dokaz kojim će ugušiti svoju nečistu savest i svoju svest o potrebi za reformom karaktera i motiva. Dakle, u tom lažnom duhovnom iskustvu koje se postiže meditacijom, ali i koje imaju i mnogi obmanuti vernici kroz formu molitve, doživljena osećanja samo zavaravaju savest, dok pokretački motivi ostaju isti, nepromenjeni.

Iako spolja deluje slično, velika je razlika između religije u kojoj ti svoju dobrotu u svom srcu izgrađuješ, da bi je onda oholo pokazao Bogu kako si pravedan i dostojan Njegovog blagoslova, i religije u kojoj si ti sve vreme svestan da nemaš nikakvu pravdu u sebi, ali veruješ Bogu da ti je On pruža kao

dar svoje milosti zato što je sam milostiv i dobar
Gospod.

* * *

Više i dublje na temu zabluda poslednjeg vremena koje uništavaju pouzdanje u Boga iskrivljenim predstavljanjem Njegovog karaktera pogledajte u ovoj knjižici:

<http://svetlost.org/tinu.pdf>

Utehu i ohrabrenje Bogom možemo steći i kroz duhovnu muziku koja otkriva Boga, pa vam zato preporučujem sledeći youtube kanal:

<https://www.youtube.com/@povisinamamojim3267/videos>

Miloš Bogdanović
mishabogdanovic@gmail.com